

## Arrest

nr. 57 777 van 11 maart 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U hebt in juli 2008 samen met uw echtgenoot Safaryan Artashes (O.V. 6.677.071) en minderjarige dochter Armenië verlaten. Sinds jullie huwelijk in 2004 tot het vertrek in juli 2008 hadden u en uw man in Jerevan problemen omwille van de afkomst van uw man. De vader van uw man werd namelijk in Azerbeidzjan geboren. U werd tijdens uw zwangerschap in 2004 geslagen door een politieagent van Davestashen en omdat u tijdens die periode last had van stress, heeft uw dochter sinds haar geboorte (dd.16/04/2005) gezondheidsproblemen. U en uw man kenden in Armenië problemen om medische hulp voor haar te vinden. Dokters lieten weten dat zij geen verstand hadden van de gezondheidsproblemen van uw dochter en jullie werden veelal doorverwezen. Volgens u en uw man werd de medische behandeling van jullie dochter door verschillende ziekenhuizen geweigerd omwille van de afkomst van*

*uw man, doch dit werd nooit zo expliciet geformuleerd. Nadat uw dochter in april 2007 dan toch een operatie had ondergaan, werd u in het ziekenhuis door politieagenten in burgerkledij benaderd. Deze agenten informeerden naar uw man en zij verweten u met een Azeri getrouwd te zijn. Zij hebben u toen ook geslagen. Eind april 2007 vielen politieagenten uw huis binnen en uw man werd voor uw ogen en die van uw dochter in elkaar geslagen. Zij eisten dat hij het land zou verlaten. Tot aan het vertrek uit Armenië in juli 2008 werd uw man nog meerdere keren in elkaar geslagen. Omwille van deze problemen, bent u samen met uw gezin naar Zweden gereisd en hebt u daar in augustus 2008 een asielaanvraag ingediend. U bent sindsdien niet meer naar Armenië teruggekeerd. Toen uw schoonvader op 30 mei 2009 in Duitsland overleed, reisde uw echtgenoot illegaal vanuit Zweden naar Duitsland om de begrafenis bij te wonen. Uw echtgenoot werd echter op 6 juni 2009 door de Duitse autoriteiten opgepakt en hij werd op latere datum naar Armenië gerepatriëerd. Uw man besloot in augustus 2010 opnieuw Armenië te verlaten en naar België te reizen. Ondertussen werd u in Zweden in totaal drie keer afgewezen, waarvan de laatste keer in februari 2010. U besloot in augustus 2010 eveneens naar België te reizen en op 27 augustus 2010 vroeg u in België asiel aan.*

#### **B. Motivering**

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS gehoor p.5). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, alsook voor een bespreking van de door jullie neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de voormelde beslissing die zich in het administratief dossier bevindt.*

#### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en geeft een korte theoretische uiteenzetting weer over de voormelde artikelen. Vervolgens verwijst verzoekster naar het verhoorverslag van 22 november 2010 en het administratief dossier. Zij herhaalt haar asielrelaas, met name dat zij en haar gezin onmenselijk werden behandeld en werden gediscrimineerd door de Armeense politie en door enkele wijkjongeren omwille van de etnische afkomst van haar echtgenoot. Verder stelt verzoekster dat zij geen beroep kon doen op interne bescherming aangezien zij door politieagenten vervolgd werd. Verzoekster voert aan dat de bedreiging en vervolging waarmee zij en haar gezin in hun land van herkomst worden geconfronteerd niet door de bestreden beslissing in vraag wordt gesteld.

Verder verwijst zij in het kader van haar vrees voor haar leven naar haar persoonlijke en psychische toestand en zij meent dan ook dat het volstaat om te verwijzen naar de objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoekster concludeert dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Wat betreft de problemen die verzoekster aanhaalt, met name dat zij en haar gezin onmenselijk werden behandeld en werden gediscrimineerd door de Armeense politie en door enkele wijkjongeren omwille van de etnische afkomst van haar echtgenoot, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing in de welke er wordt verwezen naar de beslissing van de echtgenoot van verzoekster.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (S.A.).

De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van het verhoorverslag van verzoekster van 22 november 2010, pagina 5:

*“Vraag: Baseren uw problemen zich op problemen van uw man?  
Antwoord: Ja”*

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift overigens niet dat haar asielrelaas overeenstemt met het asielrelaas van haar echtgenoot. Voor wat betreft de problemen die verzoekster en haar echtgenoot zouden hebben gekend omwille van hun etnische origine, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn oordeel dat de voormelde problemen niet geloofwaardig zijn. De Raad verwijst dan ook betreffende dit overlappend asielrelaas van verzoekster en haar echtgenoot dienstig naar het arrest van 11 maart 2011 met arrestnummer 57 783 inzake de echtgenoot van verzoekster waarin de Raad de bestreden beslissing genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekster beaamt en overneemt. In de voormelde beslissing werd geoordeeld dat de echtgenoot van verzoekster enerzijds geen aannemelijke verklaringen aflegde aangaande zijn repatriëring naar zijn land van herkomst en hij anderzijds geen overtuigende bewijzen kon neerleggen aangaande zijn beweerde vervolgingsproblemen en hij eveneens geen begin van bewijs kon neerleggen betreffende de weigering van medische opname van zijn dochter omwille van hun etnische origine.

Verzoekster beperkt zich bovendien tot het louter herhalen van haar asielrelaas. Een louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de motivering te weerleggen. Bijgevolg blijft de motivering overeind.

Verder stelt verzoekster dat zij geen beroep kon doen op interne bescherming aangezien zij door politieagenten vervolgd werd. Dienaangaande dient de Raad er op te wijzen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster wel beroep kon doen op interne bescherming, maar werd er gemotiveerd dat de vervolgingsproblemen die verzoeker en dus ook verzoekster aanvoeren niet aannemelijk zijn. Verzoekster kan dit argument dan ook niet dienstig aanvoeren.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was.

Het asielrelaas moet slechts worden getoetst aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève indien de Raad overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoekster kan niet worden erkend in de zin van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de "*Wet Motivering van de Bestuurshandelingen*", zijnde de materiële en de formele motiveringsplicht. Verzoekster verwijst naar de bestreden beslissing en argumenteert dat deze motivering stereotiep is en dermate haaks staat op de materiële en formele motiveringsplicht.

Verzoekster licht toe dat een loutere verwijzing naar een andere bestreden beslissing geen afdoende motivering is en geeft verder een theoretische uiteenzetting weer om haar betoog kracht bij te zetten. Verzoekster concludeert dan ook dat de bestreden beslissing geen motivering bevat of een motivering die niet afdoende is en zodoende de Wet Motivering van de Bestuurshandeling is geschonden.

De Raad wijst er op dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft en tot doel heeft de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, zodat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de voormelde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden.

Het tweede middel is niet gegrond.

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S.QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS